

Sygn. akt **III AUa 276/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Aleksandrowicz

Sędziowie: SSA Małgorzata Woźniak-Zendran

del. SSO Roman Walewski (spr.)

Protokolant: st. insp. sąd. Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2019 r. w Poznaniu

sprawy **R. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji R. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 13 grudnia 2017 r. sygn. akt VIII U 2743/16

oddala apelację.

del. SSO Roman Walewski	SSA Małgorzata Aleksandrowicz	SSA Małgorzata Woźniak-Zendran
-------------------------	-------------------------------	--------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 5 października 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 w zw. z art. 18 ust. 8 i 9, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 roku poz. 963 z późn. zm.), określił minimalną podstawę wymiaru składek za R. L. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od października 2007 roku do października 2009 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ustalił w trakcie kontroli, iż R. L. w okresie od 25 października 2007 roku z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej zadeklarował składki w wysokości 30 % kwoty obowiązującego w danym roku minimalnego wynagrodzenia. Jednocześnie, w okresie 60 miesięcy kalendarzowych poprzedzających dzień 25.10.2007 r. ,prowadził on pozarolniczą działalność, która została wykreślona z dniem 5.12.2007r. Do protokołu przesłuchania przed organem rentowym R. L. podał, że prowadzenie tej firmy zostało zawieszono od dnia 10.10.2002 r.. Organ rentowy nadto ustalił, że płatnik składek za okres od sierpnia do października 2002 roku naliczył i opłacił składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy z tytułu prowadzenia

działalności gospodarczej. W takiej sytuacji, do dokonanego ponownie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych od dnia 25.10.2007r. nie ma zastosowania przepis art. 18a ust. 1 ustawy systemowej.

R. L. odwołał się od powyższej decyzji w przepisany prawem trybie i terminie, wnosząc o jej zmianę zaskarżonej i ustalenie podstawy wymiaru składek na poziomie składek preferencyjnych ,o których mowa w art. 18a ustawy systemowej.

Uzasadniając swoje stanowisko odwołujący wskazał na to, że okres pomiędzy prowadzeniem poszczególnych działalności gospodarczych jest dłuższy niż 60 miesięcy ponieważ w prowadzeniu działalności była przerwa w okresie od 1.07.2002 do 25.10.2007r.

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017r., sygn. akt VIII U 2743/16 Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawą rozstrzygnięcia sądu I instancji były następujące ustalenia i rozważania.

R. L. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w P., w oparciu o wpis do ewidencji Działalności Gospodarczej Urzędu Miasta P. pod numerem (...). Jako datę rozpoczęcia działalności wskazał 2 stycznia 1990 r., a jako przedmiot : eksport – import, handel art. przemysłowymi, pośrednictwo handlowe, ekspertyza i doradztwo w branży metalowej, usługi przemysłu metalowego.

Działalność ta została wykreślona z ewidencji z dniem 5 grudnia 2007 r.

Naczelnik Urzędu Skarbowego P., na zapytanie organu rentowego podał w dniu 6.06.2016r., że R. L. prowadził działalność gospodarczą w okresie od 1 grudnia 1989 r. do 5 grudnia 2007 r. Nadto figurował on w ewidencji podatników VAT w okresie od stycznia 2002 do października 2002.

W systemie P. odnotowano zawieszenie w prowadzeniu działalności gospodarczej:

- data zawieszenia 10.10.2002 data wznowienia 31.01.2003,
- data zawieszenia 1.03.2003 data wznowienia 5.12.2007.

Ponadto w systemie P. odnotowano informacje o zawieszeniu działalności gospodarczej:

- od 1.12.2001 - brak daty wznowienia,
- od 1.07.2002 - brak daty wznowienia.

Naczelnik Urzędu Skarbowego P. wystawił odwołującemu w dniu 23.05.2016 r. zaświadczenie odnośnie tego, że organ skarbowy odnotował przerwę w prowadzeniu przez niego działalności gospodarczej i to od dnia 1.07.2002 do dnia likwidacji tj. 5.12.2007.

Na zapytanie Sądu odnośnie rozbieżności w w/w dokumentach organ rentowy wskazał, że zaświadczenie z dnia 23.05.2016 r. zostało wydane prawidłowo, potwierdza faktyczny okres zawieszenia prowadzonej działalności tj. 1.07.2002r. – 5.12.2007r.

Jednocześnie organ rentowy nadesłał wydruki z podsystemu (...) obejmujące deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) za miesiące od stycznia do października 2002 roku, z których wynika :

- styczeń – marzec wartość sprzedaży i podatku po 0 zł,
- kwiecień – wartość sprzedaży netto razem 1.133 zł a należnego podatku 109 zł,
- maj – wartość sprzedaży netto razem 814 zł a należnego podatku 56 zł,

- czerwiec – lipiec wartość sprzedaży i podatku po 0 zł,
- sierpień – wartość sprzedaży netto razem 2.570 zł a należnego podatku 434 zł,
- wrzesień – wartość sprzedaży netto razem 996 zł a należnego podatku 69 zł,
- październik – wartość sprzedaży netto razem 3.500 zł a należnego podatku 245 zł.

Akta zawierające oryginały deklaracji (...) przesłanych w wersji papierowej do Urzędu za okres styczeń – październik 2002 roku zostały brakowane w roku 2013.

Z tytułu prowadzonej przez R. L. pozarolniczej działalności gospodarczej do organu rentowego zostały złożone następujące deklaracje:

- (...) zgłoszenie płatnika (...) od 1.01.1999
- (...) zgłoszenie do ubezpieczeń od 1.01.1999
- (...) wyrejestrowanie płatnika składek od 1.12.2001
- (...) wyrejestrowanie z ubezpieczeń od 1.12.2001
- (...) zgłoszenie płatnika od 25.04.2002
- (...) zgłoszenie do ubezpieczeń od 25.04.2002
- (...) wyrejestrowanie płatnika składek od 4.05.2002
- (...) wyrejestrowanie z ubezpieczeń od 4.05.2002
- (...) zgłoszenie płatnika od 19.08.2002
- (...) zgłoszenie do ubezpieczeń od 19.08.2002
- (...) wyrejestrowanie płatnika składek od 10.10.2002
- (...) wyrejestrowanie z ubezpieczeń od 10.10.2002
- (...) wyrejestrowanie płatnika składek (...) od 10.10.2007

Powyższe zgłoszenia do ubezpieczeń, jak i wyrejestrowania obejmowały obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe, zdrowotne oraz dobrowolne ubezpieczenie chorobowe. Deklaracje te były składane na bieżąco, w terminach zakreślonych ustawą.

Odpowiednio do powyższych zgłoszeń do organu rentowego wpływały na bieżąco deklaracje rozliczeniowe (...) za miesiące kwiecień – maj oraz sierpień – październik roku 2002 z wykazanymi należnymi składkami na ubezpieczenia społeczne, w tym chorobowe, na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy. Należne składki zostały uiszczone w ustawowym terminie.

W roku 2007 odwołujący dokonał wpisu do (...) działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedzibą w P., której przeważająca działalność to obróbka mechaniczna elementów metalowych. Jako datę rozpoczęcia prowadzenia tej działalności wskazano 10 września 2007 r. Zgłoszone okresy zawieszenia jej prowadzenie to 30.10.2009r. – 3.11.2011r. oraz 4.11.2011r. – 4.11.2013r. Działalność ta została wykreślona z (...) z dniem 19 listopada 2013 r.

Z tytułu tej działalności gospodarczej odwołujący jako płatnik składek do ubezpieczeń społecznych oraz do ubezpieczenia zdrowotnego zgłosił się od dnia 25 października 2007 r. Wyrejestrowanie nastąpiło z dniem 4 listopada 2009 r.

W roku 2008 składki na ubezpieczenia społeczne były deklarowane od kwoty 337,80 zł, a w roku 2009 - od kwoty 382,80 zł W miesiącu 11/2011 R. L. zadeklarował składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu działalności gospodarczej w kwocie 67,18 zł.

Pismem z dnia 11.04.2016 r. Wydział (...)ZUS(...) P. zawiadomił odwołującego o tym, iż wszczął z urzędu postępowanie w sprawie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego.

W dniu 12.05.2016 r. nastąpiło przesłuchanie w charakterze płatnika składek R. L., który zeznał m.in. że działalność gospodarczą jako wspólnik spółki cywilnej prowadził w okresie 25.10.2007r. – 29.10.2009r., po czym działalność została zawieszona. W dniu 2.11.2011r. spółka ta zmieniła nazwę na R. L. Spółka (...) i od tego czasu prowadził ją samodzielnie.

Wcześniej, bo w okresie 2.01.1990r. – 9.10.2002r. odwołujący prowadził działalność pod nazwą R. L.(...) a od dnia 10.10.2002r. jej prowadzenie zostało zawieszone. Dodał, że nie posiada książki przychodów i rozchodów za lata 1999 – 2002.

W dniu 2.06.2016 r. odwołujący złożył zeznania uzupełniające, w których wyjaśnił, że jakkolwiek według wpisu do ewidencji Spółka (...), rozpoczęcie prowadzenia tej działalności nastąpiło w dniu 10.09.2007, to faktycznie Spółka działalność rozpoczęła prowadzić od dnia 25 października 2007 r.

W oparciu o przedłożone dokumenty, jak i złożone zeznania organ rentowy ustalił, że odwołujący faktycznie rozpoczął prowadzić działalność gospodarczą pod nazwą Spółka (...) w okresie od 25.10.2007. Nadto organ rentowy przyjął, że odwołujący wcześniej prowadził działalność gospodarczą do dnia 9.10.2002.

Wyniki postępowania poskutkowały wydaniem zaskarżonej decyzji z dnia 5 października 2016 r. w przedmiocie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowa i to z uwagi na brak spełnienia wymogów do skorzystania od 25.10.2007r. z dobrodziejstwa wynikającego z art. 18a ustawy systemowej.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok uznając odwołanie za bezzasadne.

Na wstępie Sąd Okręgowy podkreślił, że przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do oceny tego, czy organ rentowy zasadnie zakwestionował wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i Fundusz Pracy stosowanych przez R. L. w okresie październik 2007 – październik 2009r.

Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał art. 18a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 205 poz. 1585 ze zm.)

Cytowany przepis został wprowadzony ustawą z dnia 1 lipca 2005r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 150 poz. 1248) i to z dniem 24 sierpnia 2005r.. Zgodnie z art. 4 cyt. ustawy art. 18a ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają zastosowanie do osób, które rozpoczęły wykonywanie działalności gospodarczej po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 lipca 2005r. dodanie art. 18a miało na celu wprowadzenie preferencyjnych składek na ubezpieczenia społeczne dla osób, które po raz pierwszy podejmują działalność gospodarczą na własny rachunek.

Oplacanie przez okres 24 miesięcy składki na ubezpieczenie społeczne od podstawy wymiaru wynoszącej 30 % minimalnego wynagrodzenia miało służyć zmniejszeniu ryzyka związanego z podejmowaniem po raz pierwszy działalności gospodarczej, co pozwoliłoby na przeznaczenie tak zwolnionych środków na prowadzenie i rozwój działalności. Powyższe preferencje adresowane były do osób, które nie miały dotychczas stałych źródeł dochodów (stałej pracy), od których byłyby opłacane składki, i które decydują się na podjęcie własnej działalności. Powyższa zmiana miała na celu zachętę do rozpoczęcia działalności i do przeznaczania zaoszczędzonych w ten sposób kwot na zakup maszyn bądź surowców do produkcji. W chwili wejścia w życie art. 18a najniższe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe dla osób podejmujących działalność gospodarczą wynosiły w skali roku 5.926,08 zł, a stosując powyższy przepis wnosilyby 1.094,64 zł.

Kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest interpretacja pojęcia prowadzenia pozarolniczej działalności w okresie 60 miesięcy przed dniem rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej.

Zdaniem Sądu Okręgowego chodzi tutaj o rzeczywiste rozpoczęcie prowadzenia nowej działalności gospodarczej, w oparciu o nowy wpis do ewidencji działalności a nie o podjęcie działalności, której prowadzenie było przez jakiś czas zawieszona, nawet gdyby okres zawieszenia przekraczał ustawowe 60 miesięcy.

Z kolei pojęcie prowadzenia działalności gospodarczej należy interpretować zgodnie z regulacjami wynikającymi z ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy przytoczył także treść art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12, art. 13 ust. 4 i art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 (w brzmieniu obowiązującym do 28 sierpnia 2007 r.).

Poza sporem w sprawie niniejszej było to, że R. L. rozpoczął prowadzenie nowej działalności gospodarczej z dniem 25 października 2007 r. Spór dotyczył natomiast tego, kiedy zakończył prowadzić działalność w roku 2002. Strona odwołująca przywoływała dzień 1 lipca 2002 r. powołując się na zaświadczenie organu skarbowego. Jednocześnie Urząd Skarbowy wskazywał w odniesieniu do roku 2002, że w miesiącach kwiecień – maj oraz sierpień – wrzesień – październik miały miejsce transakcje handlowe (sprzedaż) zgłoszone do Urzędu z racji objęcia podatkiem (...)

Dane tych zdarzeń w roku 2002 korelują z czasokresami zgłaszania i wyrejestrowywania z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Co istotne, nie były to tylko czysto formalne zgłoszenia w deklaracjach, ale także zostały naliczone odpowiednie składki, ujęte w składanych deklaracjach rozliczeniowych i odprowadzone na konto w ZUS.

Było to kilka czynności stąd nie sposób przyjąć, że ktoś się pomylił w Urzędzie Skarbowym czy Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, bądź, że pomyliła się osoba rozliczająca odwołującego z tymi organami. Do dnia wyrokowania nie doszło do ich korekty. Jednocześnie nadmienić należy, że zarówno według zgłoszeń w deklaracjach (...)jak i według deklaracji składanych w organie rentowym, dzień 1 lipca 2002 r. wypada w okresie zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej.

W konsekwencji, zdaniem Sądu Okręgowego, zasadnie pozwany organ przyjął jako datę zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej dzień 10.10.2002r., a następnie uznał, iż czasokres 10.10.2002r. a 25.10.2007 nie dzieli ustawowe 60 miesięcy kalendarzowych.

Powyższe rozważania przemawiają za tym, że wysokość podstawy wymiaru składek winna być ustalona zgodnie z zasadami ogólnymi.

Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenie rentowe osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1

stycznia do dnia 31 grudnia danego roku (art. 18 ust. 8 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Z kolei podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenie rentowe (art. 20 ust. 1 cyt. ustawy).

Obowiązkowe składki na Fundusz Pracy nalicza się również od kwoty stanowiącej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy t.j. Dz. U. z 2008 roku nr 69 poz. 415 ze zm.).

Według tych ogólnych zasad doszło do określenia w treści zaskarżonej decyzji minimalnej podstawy wymiaru składek w okresie od października 2007 roku. Wartości podane w decyzji od strony matematycznej nie były kwestionowane.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie cytowanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., sąd I instancji oddalił wniesione odwołanie uznając, że podstawa wymiaru składek stwierdzona w zaskarżonej decyzji, według zasad ogólnych, znajdowały swe uzasadnienie w poczynionych ustaleniach stanu faktycznego.

Apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości złożył odwołujący R. L., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, który zarzucił:

-naruszenie prawa procesowego wyrażonego w art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przy braku wszechstronnego rozważenia zebranych dowodów tj. z pominięciem zeznań odwołującego w kwestii zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej na okres 60 miesięcy przed założeniem nowej firmy.

-naruszenie prawa materialnego wskazanego w art. 18a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie.

-naruszenie prawa materialnego wskazanego w art. 6 k.c., poprzez przerwienie ciężaru udowodnienia płacenia podatku od towarów i usług (...)na odwołującego, a nie na ZUS, który na tej podstawie podważył wysokość opłacanych składek do ZUS.

-błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia w sprawie poprzez przyjęcie, że odwołujący prowadził działalność pozarolniczą w okresie ostatnich 60 miesięcy kalendarzowych przed dniem rozpoczęcia kolejnej działalności.

- naruszenie prawa procesowego określonego w art. 386 § 4 k.p.c., poprzez nierozpoznanie przez Sąd zgłoszonego przez odwołującego zarzutu przedawnienia roszczenia.

W konsekwencji podniesionych zarzutów strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene zaskarżonej decyzji ZUS nr (...) z dnia 5.10.2016 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za postępowanie w I i II instancji.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, jako że chybione okazały się wskazane w niej zarzuty.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c.. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które tutejszy Sąd w podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania. W świetle powyższego zarzuty apelacji nie mogły prowadzić do zmiany wyroku.

Spór w analizowanej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy prawidłowo organ rentowy określił podstawę wymiaru składek za R. L. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od października 2007 roku do października 2009 roku, a jego istota - do ustalenia, czy prawidłowo organ rentowy ustalił datę zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej na dzień 10.10.2002r.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 18a ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U.2019.300.ze zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30 % kwoty minimalnego wynagrodzenia.

W myśl ust. 2 tego artykułu przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do osób, które prowadzą lub w okresie ostatnich 60 miesięcy kalendarzowych przed dniem rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej prowadziły pozarolniczą działalność.

Cytowany przepis został wprowadzony ustawą z dnia 1 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 150 poz. 1248.) i to z dniem 24 sierpnia 2005 r. Zgodnie z art. 4 ustawy zmieniającej - przepisy art. 18a ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają zastosowanie do osób, które rozpoczęły wykonywanie działalności gospodarczej po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Odwołujący zarzucił skarżonemu rozstrzygnięciu naruszenie prawa procesowego - art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku w sprawie IV CKN 1316/00 wskazano, że ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych. Strona skarżąca tego nie wykazała.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w sposób nieuchybiający zasadzie swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Zgromadzone dowody Sąd Okręgowy oceniał wszechstronnie, tj. wiarygodność i moc poszczególnych dowodów oceniona została w odniesieniu do całokształtu pozostałych dowodów. Sąd I instancji dokonał ustalenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie i Sąd Apelacyjny podstawę faktyczną wyroku w pełni aprobuje.

Podkreślić należy, że choć same deklaracje (...) oraz sprzedaż prowadzona w okresie, kiedy działalność gospodarcza miała być zawieszona, same w sobie nie muszą świadczyć o wznowieniu działalności gospodarczej, to jednak fakt ten mocno uprawdopodobniają. Dochodzą do tego zeznania odwołującego złożone w trakcie postępowania przed organem rentowym, a nade wszystko fakt, że w okresie, kiedy działalność miała być zawieszona, odwołujący zgłosił się do ubezpieczeń społecznych i opłacał składki z tego tytułu.

Zdaniem sądu odwoławczego jest mało prawdopodobnym, żeby to czynił, nie prowadząc działalności gospodarczej.

Podkreślenia również wymaga fakt, że w pierwszym piśmie w niniejszej sprawie, w pierwotnym odwołaniu R. L. nie kwestionował de facto prawidłowości zaskarżonej decyzji, lecz wnosił jedynie o umorzenie ewentualnej należności wynikającej z różnicy w wysokości podstawy wymiaru składek. Dopiero później, nieskutecznie starał się wywodzić, że decyzja jest wadliwa bo działalność została przez niego zawieszona szybciej, niż przyjął to organ rentowy.

W tych okolicznościach, zdaniem sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy miał prawo, w granicach art. 233 § 1 k.p.c. uznać, że zawieszenie działalności gospodarczej nastąpiło, jak to przyjął organ rentowy i jak to najpierw zeznał sam odwołujący, dopiero w dniu 10 października 2002r., co czyni przerwę w prowadzeniu działalności krótszą niż 60 miesięcy.

Faktem jest, że z trudnych do wyjaśnienia przyczyn, Sąd Okręgowy w żaden sposób i w żadnym miejscu, nie odniósł się do podnoszonego przez stronę odwołującą od początku toczenia z pozwanym sporu, zarzutu przedawnienia.

Zarzut ten jednak, w ocenie Sadu Apelacyjnego, nie ma wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia w sprawie. Strona odwołująca w żaden sposób nie wykazywała zasadności tego zarzutu w kontekście ustalenia podstawy wymiaru składek, określonej w zaskarżonej decyzji.

Nie wskazywała w szczególności, na jakiej podstawie, w oparciu o jaką regulację twierdzi, że zarzut taki miałby mieć wpływ na ocenę zaskarżonej decyzji. Działo się tak pewnie z tego powodu, że już sama strona skarżąca zauważyła, że zarzut ten podnosi na wypadek ewentualnej egzekucji należności. Tymczasem decyzja będąca przedmiotem zaskarżenia nie jest decyzją zmierzającą bezpośrednio do wyegzekwowania ewentualnej należności. Jej przedmiotem jest jedynie ustalenie podstawy wymiaru składek.

Dopiero na kanwie tego ustalenia organ rentowy może ewentualnie wydać decyzję zmierzającą bezpośrednio do wyegzekwowania należności składkowych i zarzut przedawnienia może być ewentualnie podnoszony w postępowaniu z odwołania od takiej decyzji.

Pozostaje wówczas również otwarta droga do ubiegania się o umorzenie takiej należności

W tym stanie rzeczy, zdaniem Sadu Apelacyjnego, zaskarżony wyrok był prawidłowy.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację należało oddalić.

del. SSO Roman Walewski	SSA Małgorzata Aleksandrowicz	SSA Małgorzata Woźniak-Zendran
-------------------------	-------------------------------	--------------------------------